

Titanic 1

TÀU TITANIC & BẢN TÍNH KIÊU NGẠO CỦA CON NGƯỜI

Con tàu Titanic lừng danh thế giới được tạo dựng vào ngày 31/03/1909, tại xưởng đóng tàu Harland & Wolff ở Belfast (Anh).

Tàu Titanic được thiết kế lớn nhất, sang trọng nhất thế giới thời bấy giờ, là kỳ quan của kỹ thuật hiện đại. Xưởng đóng tàu có khoảng 15,000 công nhân, khoảng 3,000 người làm việc trực tiếp trên tàu.

Tàu Titanic dài 270m, rộng 30m, cao 22m – tham vọng là con tàu vĩ đại, vượt mọi phong ba bão táp, và không thể chìm được. Tàu có 8 tầng đầy đủ tiện nghi, có sân chơi thể thao, hồ bơi, rạp hát, nhà hàng, vườn hoa, phố shopping...

Nhưng dù công nghệ lẫn tay nghề đều rất tiên tiến, dự án vẫn gặp nhiều thách thức với các vụ tai nạn khiến không ít công nhân tử vong.

Thomas Andrews – người thiết kế tàu Titanic:

26 tháng sau tàu hoàn thành, hạ thủy ngày 31/05/1911.

Một phóng viên hỏi Andrew:

– *“Theo ông, độ an toàn của con tàu thế nào?”*

Với giọng trịch thượng, châm biếm, ông đáp:

– **“Nó an toàn đến nỗi Đức Chúa Trời cũng không thể nhấn chìm nổi!”**.

Và... ngay trong chuyến ra khơi đầu tiên với 2,224 hành khách đang hiện diện trên chiếc tàu.

Thế nhưng... con tàu kiêu hãnh đó đã bị chìm xuống Đại Tây Dương vào ngày 14/04/1912, mang theo sinh mạng của 1,500 con người xuống đáy đại dương.
“Sự kiêu ngạo đi trước, sự bại hoại theo sau, và tánh tự cao đi trước sự sa ngã.”

Xác con tàu Titanic dưới đáy đại dương

Titanic 2

Con Tàu Titanic *Phân tài liệu của Hoàng Nguyên Vũ*

Tàu Titanic đang chìm xuống biển

Charles Lightoller, Thuyền phó thứ 2 của tàu Titanic

Thuyền phó tàu Titanic tiết lộ bí mật vĩ đại giấu kín nửa đời người, phương Tây họ vẫn minh hơn chúng ta từ rất lâu!

Nhân sinh như cõi mộng, dù cho người đó giàu có bao nhiêu hay nghèo kém cỡ nào, đứng trước sinh tử cũng đều chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ. Quan trọng hơn, khi ấy người ta mới thật sự nhận ra điều quan trọng nhất của cuộc đời: *Không phải vật chất, không phải quyền danh, càng không phải nhận lại điều gì cho mình mà là cho người khác, mà là lòng vị tha.*

Đêm ngày 14/4/1912, một vụ tai nạn kinh hoàng đã xảy ra. Con tàu mang phong hiệu “*không thể chìm*” có tên Titanic đã đâm sầm vào một tảng băng trôi khổng lồ. Kết quả của vụ va chạm ấy là những con số và nỗi đau mà người ta không bao giờ muốn nhắc lại. 1,514 người đã thiệt mạng trong vụ đắm tàu kinh hoàng năm ấy. Nỗi đau đã khép lại hơn 100 năm, ngày nay, những gì người ta lưu lại về từ khóa “Titanic” có thể là: *Vụ đắm tàu, thảm họa hàng hải nghiêm trọng nhất mọi thời đại hay mối tình lãng mạn của Jack và Rose, cũng có thể là tình ca bất hủ My heart will go on qua chất giọng cao vút của Celine Dion...*

Tuy nhiên, hầu như tất cả đều không nhận ra, đằng sau bức màn đen tối của những nỗi đau và mất mát ấy là một kiệt tác vĩ đại của Lòng vị tha.

Charles Lightoller, khi ấy 38 tuổi, Thuyền phó thứ 2 trên con tàu Titanic, ông là người cuối cùng được kéo lên trên thuyền cứu hộ, cũng là người còn sống sót có chức vị cao nhất trên thuyền lúc đó.

Trở về từ cõi chết, sau rất nhiều năm giấu kín và im lặng, cuối cùng Charles quyết định viết 17 trang hồi ức, kể lại chi tiết vụ tai nạn kinh hoàng mà ông chứng kiến. Từng câu

từng chữ của ông chưa bao giờ sống động và dồn dập đến vậy. *“Chỉ cần tôi còn sống, tôi sẽ không bao giờ quên được cảnh tượng đêm đó!”*

“Phụ nữ và trẻ em lên trước!”

Khi mệnh lệnh vừa vang lên, nhiều người rời thuyền cứu hộ, họ lặng lẽ bước ra phía sau chầm điếu thuốc và hút. Charles không thấy bất kỳ một phụ nữ hay trẻ em có ý định bỏ lại những người đàn ông thân yêu của họ. Tất cả mọi người dường như rất bình tĩnh... trước cái chết... dù đó là một thương nhân nổi tiếng hay người hầu.

Khi chiếc thuyền cứu hộ đầu tiên được đưa xuống mặt nước, Charles đã hỏi một người phụ nữ họ Straw khi ấy đang ở trên boong tàu rằng:

– *“Bà có muốn tôi đưa bà lên thuyền cứu hộ không?”*

Người phụ nữ lắc đầu:

– *“Không, tôi nghĩ vẫn là ở lại trên tàu thì tốt hơn”.*

Người chồng của bà hỏi:

– *“Tại sao em lại không muốn đi lên thuyền cứu hộ?”*

Người phụ nữ mỉm cười trả lời:

– *“Không, em vẫn muốn ở bên cạnh anh”.*

Cũng kể từ đây, Charles không bao giờ còn gặp lại đôi vợ chồng này lần nữa...

Astor đệ tứ (John Jacob Astor IV), một nhà kinh doanh, nhà phát minh, nhà văn nổi tiếng, và là một trong những người giàu nhất thế giới lúc bấy giờ. Sau khi đưa người vợ mang thai 5 tháng lên thuyền cứu hộ, một tay dắt chó, tay còn lại chầm điếu xì gà rồi hét to về phía chiếc thuyền cứu hộ đang trôi dần về nơi xa:

– *“Anh yêu hai mẹ con”.*

Thuyền phó đã ra mệnh lệnh cho Astor đệ tứ lên thuyền, nhưng ông kiên quyết trả lời rằng:

– *“Tôi thích cách nói cơ bản nhất (bảo vệ phái yếu)!”.*

Sau đó, ông nhường chỗ của mình cho một người phụ nữ ở khoang hạng 3.

Vài ngày sau, khi bình minh vươn lên trên mặt biển Đại Tây Dương, đội cứu hộ tìm thấy thi thể ông trong tình trạng đầu bị chấn thương nghiêm trọng do đập vào ống khói. Khối tài sản của ông đủ để chế tạo 10 con tàu Titanic, nhưng Astor đệ tứ đã từ chối tất cả. Ông chọn cái chết để bảo vệ người thân yêu của mình, bảo vệ “*phụ nữ và trẻ em*” và bảo vệ nhân cách của mình.

Ben Guggenheim, một nhà tỷ phú, một nhân vật nổi tiếng trong ngành ngân hàng. Trong giờ phút nguy nan nhất, khi tất cả mọi người đang hồi hải và vội vã, ông thản nhiên thay một bộ vest dạ hội sang trọng và tuyên bố:

– “*Tôi phải chết thật trịnh trọng, như một quý ông*”.

Trong lời nhắn ông gửi cho vợ viết:

– “*Trên con tàu này, không có bất kỳ một phụ nữ nào vì anh cướp chỗ trên thuyền cứu hộ mà bị bỏ lại trên boong tàu. Anh sẽ không chết giống như một tên khốn, anh sẽ giống như một người đàn ông chân chính*”.

Một thủy thủ đề nghị với Strauss, nhà sáng lập công ty bách hóa Macy của Mỹ, cũng là người giàu thứ hai thế giới rằng:

– “*Tôi bảo đảm sẽ không ai phản đối một người già như ngài bước lên thuyền cứu hộ đâu*”.

Strauss nói:

– “*Tôi sẽ không đi khi những người đàn ông khác còn đang ở lại*”.

Khi ông cố gắng khuyên giải bà Rosalie vợ của mình lên thuyền cứu hộ thì bà vẫn một mực từ chối. Bà nói:

– “*Bao nhiêu năm qua, anh đi đâu là em theo đến đó, em sẽ cùng anh đi đến bất cứ nơi nào mà anh muốn đi*”.

Sau đó, ông choàng lấy cánh tay của bà Rosalie, thong thả bước đến chiếc ghế trên boong tàu, ngồi xuống, và chờ đợi giây phút cuối cùng của cuộc đời. Ngày nay, tại Bronx thành

phố New York, người ta xây một tượng đài để tưởng niệm vợ chồng ông Strauss, trên đó khắc hàng chữ: *“Tình yêu không thể nào nhấn chìm dù có nhiều nước biển hơn nữa”*.

Một doanh nhân người Pháp tên Nahuatl đưa hai cậu con trai của mình lên thuyền cứu hộ, nhờ một vài người phụ nữ chăm sóc cho chúng, và mình thì từ chối lên thuyền. Sau khi hai đứa con trai được cứu sống, báo chí khắp nơi trên thế giới đều rầm rộ đăng hình ảnh của hai đứa trẻ này, cho đến khi mẹ của chúng từ hình ảnh nhận ra được chúng.

Trong giờ phút nguy kịch, Lydepas ôm chặt lấy người chồng mới cưới, không muốn thoát chết một mình. Vì bất đắc dĩ, chồng Lydepas phải đấm cô ngất xỉu, khi cô tỉnh lại thì đã thấy mình trên một chiếc thuyền cứu hộ đang trôi lênh đênh ngoài biển. Về sau, Lydepas cả đời không tái giá, sống độc thân để hoài niệm người chồng đã mất của mình.

Trong buổi họp mặt những người may mắn sống sót tại Lausanne nước Thụy Sĩ, bà Smith kể lại:

“Lúc đó hai đứa con của tôi được bế lên thuyền cứu hộ. Vì quá tải nên tôi không thể lên thuyền nữa, một người phụ nữ ngồi trên thuyền cứu hộ khi ấy đã đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, rồi đẩy tôi lên và hét lớn với tôi một câu:

– ‘Ngồi đi, những đứa trẻ không thể thiếu mẹ!’.”

Bà hối tiếc vì lúc đó đã không hỏi tên người phụ nữ đó.

Những người thiệt mạng trong vụ tai nạn này còn có tỷ phú Acid, nhà báo nổi tiếng Stead, Thiếu tá pháo binh Bart, kỹ sư Robble nổi tiếng, v.v. Họ nhường chỗ của mình trên thuyền cứu hộ, cho những phụ nữ nông dân không một đồng trên người.

Hơn 50 nhân viên cấp cao trên tàu Titanic, ngoài thuyền phó thứ hai Charles Lightoller chỉ huy cứu hộ may mắn sống sót, toàn bộ đều hết mình cứu người đến chết trong cương vị của mình.

Khoảng 2:00g sáng nhân viên điện báo số 1 John Philip nhận được mệnh lệnh bỏ tàu của thuyền trưởng, mọi người tự mình cứu mình, nhưng ông vẫn ngồi trong phòng thông báo, vẫn giữ tư thế phát tín hiệu SOS liên tục cho đến phút cuối cùng.

Khi đuôi tàu bắt đầu chìm xuống nước, Charles nghe thấy vào khoảnh khắc cuối cùng, khoảnh khắc của sinh ly tử biệt, những lời yêu thương vang lên: *“I love you! I love you!”* Trong bức màn đêm đen tối nhuốm đẫm đau khổ và chia ly, tinh thần quý tộc nổi lên như ngọn đuốc rực sáng, khắc họa nên một tuyệt tác vĩ đại về nhân cách và đạo đức con

người. Giáo dục lối sống không chỉ là lý thuyết; mà trong những hoàn cảnh thực tế, những bài học đạo đức ăn sâu vào tâm thức trở thành kim chỉ nam cho hành động của mỗi người.

Phụ nữ và trẻ em, những con người yếu đuối cần được tôn trọng và ưu tiên. Những người đàn ông lịch lãm không chỉ là kẻ nói lời hoa mỹ và tử tế trên bàn tiệc; mà ngay cả khi đối diện với thực tế rằng dù ngày mai tất cả đều trở thành vô nghĩa thì bài học về đạo đức và nhân cách hôm nay vẫn cần được thực hành một cách tuyệt đối.

Nhân sinh như cõi mộng, dù cho người đó giàu có bao nhiêu hay nghèo kém cỡ nào, đứng trước sinh tử cũng đều chỉ là một sinh mệnh bé nhỏ. Quan trọng hơn, khi ấy người ta mới thật sự nhận ra điều quan trọng nhất của cuộc đời: *Không phải vật chất, không phải quyền danh, càng không phải nhận lại điều gì cho mình mà là cho người khác, là vị tha.*

Vị tha hàm chứa một sức mạnh vô tỉ, đã biến những con người xấu số trong cơn “bão biển” kinh hoàng năm ấy trở thành biểu tượng vĩ đại của tấm lòng thiện lương cao cả.

Hoàng Nguyên Vũ

Titanic 3

Những trẻ mồ côi trên con tàu định mệnh Titanic

Tháng Tư năm 1912, biển Đại Tây Dương buốt lạnh. Trong cuộc hoảng loạn tột độ khi con tàu Titanic – con tàu được gọi là “*không thể chìm*” – đang chìm dần vào lòng đại dương, hai cậu bé nhỏ được đặt lên một chiếc thuyền cứu sinh. Đôi bàn tay run rẩy, ánh mắt đờ đẫn, và không một lời nào được thốt ra. Không ai biết chúng là ai. Chúng chỉ nói tiếng Pháp. Không có người thân, không ai đứng ra nhận.

Truyền thông gọi các em là “*những đứa trẻ mồ côi của Titanic*”.

Michel, bốn tuổi.

Edmond, chưa đầy hai.

Hai trong số những người sống sót nhỏ tuổi nhất của thảm họa. Và cũng là những sinh linh bí ẩn nhất.

Thế nhưng, sau sự sống sót nhiệm màu ấy là một câu chuyện khiến người ta không cầm được nước mắt.

Cha của các em – Michel Navratil, không phải một kẻ xấu. Ông chỉ là một người cha tuyệt vọng. Sau khi ly hôn và không giành được quyền nuôi con, ông quyết định đưa hai con rời khỏi Pháp để bắt đầu một cuộc sống mới ở Mỹ. Dưới cái tên giả Louis Hoffman, ông cùng hai đứa trẻ lên con tàu Titanic với ước mơ về một khởi đầu khác.

Nhưng định mệnh không nhân từ.

Khi tàu va phải băng, giữa cơn hỗn loạn, ông biết mình không thể sống sót. Ông ôm chặt hai con, đặt chúng vào thuyền cứu hộ số 15. Trước khi đẩy thuyền rời đi, ông cúi xuống, hôn lên trán từng đứa con. Đó là lần cuối. Rồi ông quay lưng, và biến mất mãi mãi vào lòng biển lạnh.

Hai cậu bé sống sót, được tàu Carpathia vớt lên, đưa đến New York. Không ai biết danh tính của chúng. Không một dòng họ, không một cái tên, không một bàn tay thân thuộc. Thế rồi, trong một tờ báo Pháp, một người mẹ nhìn thấy ảnh hai đứa trẻ. Marcelle Navratil, trong sự đau đớn và hoảng loạn, nhận ra hai đứa con của mình đang ở bên kia đại dương. Bà vượt qua nỗi đau, vượt cả đại dương, sang Mỹ, và cuối cùng – ôm chặt hai con trai vào lòng. Đó là một cuộc đoàn tụ nghẹn ngào, giữa những mắt mắt khôn cùng.

SỐ PHẬN SAU NÀY CỦA HAI CẬU BÉ

Michel Navratil, cậu anh, lớn lên trong tình thương của mẹ và nỗi ám ảnh về ký ức năm ấy. Sau này, ông trở thành giáo sư triết học ở Pháp. Ông sống khiêm nhường, nhưng suốt

đời không quên ký ức cuối cùng về cha mình: cái ôm siết, nụ hôn từ biệt, và sự hy sinh thầm lặng. Ông là người sống sót cuối cùng trong số những hành khách nam của Titanic từng lên thuyền cứu sinh.

Michel qua đời vào năm 2001, thọ 92 tuổi, mang theo câu chuyện của một người từng là cậu bé lạc lõng giữa đại dương, sống sót nhờ tình yêu của người cha trong khoảnh khắc cuối cùng.

Edmond, em trai, kém Michel hai tuổi, cũng được nuôi dạy tử tế. Tuy nhiên, ông mất sớm vào năm 1953, ở tuổi 43, sau một thời gian dài chiến đấu với căn bệnh suy phổi.

MỘT CÂU CHUYỆN KHÔNG CHỈ LÀ THẢM KỊCH

Câu chuyện của anh em nhà Navratil không chỉ là một phần lịch sử bi thương của Titanic. Đó là một bản tình ca buồn – của tình phụ tử, của sự mất mát, và đoàn tụ, của nỗi đau và phép màu.

Nó nhắc chúng ta rằng, giữa những bi kịch lớn lao nhất, vẫn có những ngọn lửa ấm áp được thắp lên bằng tình yêu. Và đôi khi, một cái ôm cuối cùng cũng đủ để một đứa trẻ tìm đường trở về nhân loại – và trở thành chứng nhân cho tình phụ tử vượt cả cái chết.
VietBF@suru tập Phần tài liệu của Bichdu Nguyen.

Titanic 4

SỰ THẬT ĐÁNG LÒNG...! Truc Dinh

Chuyến tàu Titanic định mệnh đã khiến 1,514 người đã thiệt mạng vì bị chìm kinh hoàng năm ấy...!

Titanic gặp nạn băng trôi trên biển năm 1912, lúc hoảng loạn, trên tàu có một đôi vợ chồng người Mỹ đi du lịch, để lại đứa con nhỏ cho người thân trông coi.

Những con thuyền cứu nạn, phao cứu sinh ưu tiên cho những người già và trẻ em lên trước.

Khó khăn lắm hai vợ chồng người Mỹ mới đến được trước mũi thuyền cứu hộ, nhưng lúc này trên thuyền chỉ còn thừa một chỗ ngồi duy nhất. Lúc này, người đàn ông bỏ vợ mình ở lại, còn bản thân thì nhảy lên trên thuyền cứu sinh....

Người phụ nữ đứng trên mũi tàu sắp chìm, hét lên với người đàn ông một câu...? Trong giờ phút kinh hoàng ấy, chỉ người chồng nghe. Không ai còn chú tâm được điều gì nữa. – Con tàu dần dần chìm xuống dưới lòng đại dương...!

Tuy nhiên, cảnh người đàn ông tàn nhẫn bỏ vợ lại và nhảy lên thuyền cứu sinh đã diễn ra trước mắt số đông, khiến người ta vô cùng phẫn nộ...!

Người ta đoán chừng, khi ấy người vợ đã hét lên câu gì...? Có thể là:

– Em rất oán hận anh..!

hoặc:

–Anh là một người đàn ông khôn nạn nhất mà em đã gặp..!

hoặc là:

– Em đã làm khi lấy anh...!

Đại khái là như vậy...?

Nhưng sự thật sau này được giải tỏ, thì hoàn toàn trái ngược. Không phải vậy!

Người chồng được cứu sống trở về nhà. Trong khu phố mọi người thấy anh tàn tạ sớm hôm, gà trống nuôi con trai...! Chăm sóc con trai của anh một cách chu đáo mà không lập gia đình thêm với một người phụ nữ nào nữa, mặc dù tuổi của anh lúc đó còn rất trẻ. Nhiều năm sau, anh ta mắc bệnh rồi qua đời...!

Người con trai lúc sắp xếp lại kỷ vật gia đình đã phát hiện một quyển nhật ký của cha để lại và lấy ra đọc...

Thì ra, lúc mẹ và cha anh ngồi trên chiếc tàu ấy, người mẹ vốn từ trước đã biết mình đang mắc một cơn bệnh ung thư vào lúc trầm trọng nhất...!

Cha đã quyết định đưa mẹ anh đi du lịch trên con tàu Titanic với mục đích làm cho mẹ anh vui vẻ trước những ngày cuối của cuộc đời của vợ...!

Trong giây phút tàu chìm, vợ đã nhường quyền ưu tiên cho chồng để sống mà nuôi con...! Người chồng đau đớn khi đã giành lấy cơ hội sống duy nhất về mình...!

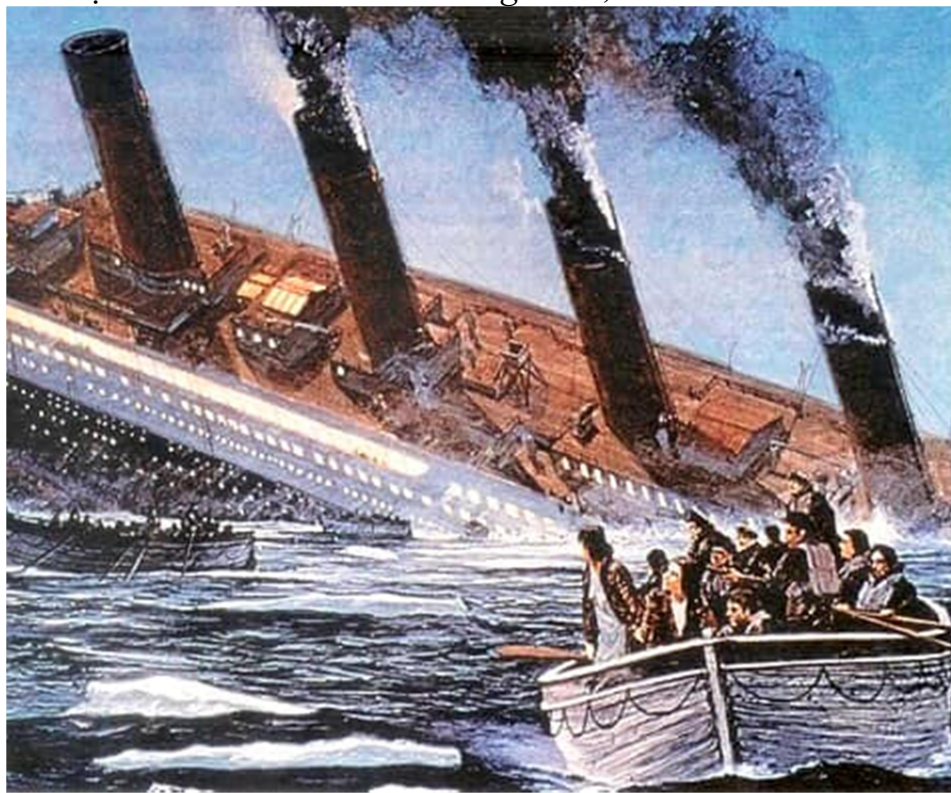
Trong nhật ký người cha còn viết rằng:

– Anh ước gì anh và em có thể cùng nhau chìm xuống đáy biển, nhưng anh không thể... Vì con chúng ta, anh chỉ có thể để em một mình ngủ giấc ngàn thu dưới đáy đại dương sâu thẳm...!

Anh xin lỗi...!

Câu nói cuối cùng mà mẹ anh hét lên trước lúc chìm cũng được người cha có ghi lại:

– *Hãy chăm sóc thật tốt cho con trai của chúng mình, anh nhé...!*

Thuyền cứu sinh